

მურად ნებიერიძე

მამაკაცური
უღაბნოს მზე

„ეროვნული მწერლობა“
თბილისი
2006

ISBN 99940-0-792-0

რედაქტორი	ივანე ამირხანაშვილი
ფოტოები	თიკო ნებერიძის
დიზაინი	გიორგი წერეთელის
კომპიუტერული უზრუნველყოფა	ირაკლი ხუციშვილის

მოსალოდნელი მოულოდნელობები

5

ჯერ დადგენილი არ არის, პოეტი „თავისთვის“ წერს, თუ „სხვისთვის“, მაგრამ ფაქტია, რომ ლექსი რაც უფრო „თავისთვის არის დაწერილი, მით უფრო ადვილად ხდება „სხვისი“.

ამ სხვაში, უპირველეს ყოვლისა, პოეზიის გულის-მიერი მოყვარული იგულისხმება, ვინაიდან შეუძლებელია თვალთ ან გონებით ლექსის „ცნობა“, მითუმეტეს ისეთი ლექსისა, სადაც ცალ-ცალკე ყველაფერი ნაცნობია, ერთად კი – რთული და არცთუ იოლად გასაგები.

კაცმა რომ თქვას, „ნაცნობი“ და „რთული“ სულაც არ გულისხმობს რაღაც უპირობო, გადაულახავ ანტინომიას. შეიძლება საგანს გარეგნულად იცნობდე, მაგრამ ვერასოდეს ამოხსნა მისი შინაარსი და პირტიქით, შეიძლება რთულში უცებ აღმოაჩინო რაღაც, ნაცნობი და ადვილად მისაწვდომი.

პოეზიაში ყველაფერი, მათ შორის, სირთულეც, ფარდობითია და ამიტომ არ არის გამორიცხული, ის, რასაც რთულს ვუწოდებთ და ძნელი გვგონია, სინამდვილეში წმინდა წყლის მეტაფორა აღმოჩნდეს.

მურად ნებიერიძის ლექსი რთულია იმდენად, რამდენადაც ადვილია მასში ავტორის პიროვნების განჭვრეტა.

ამ ლექსების ხმა, რიტმი, ფერი, განცდა, აზრი – ეს არის ავტორის ინდივიდუალობა თავისი ვნებებით, ფიქრებით, ტკივილებითა და მსოფლმხედველობით, რომელშიც ნათლად იკვეთება თანამედროვე ქართველი კაცის კრიზისული ფსიქოლოგია.

ტკივილი და განსჯა – აი, ორი პოლუსი, რომელთა შორის პოეტის სული მიმოიქცევა – ეჭვით დაღლილი ჰამლეტივით.

კრიზისული ფსიქოლოგიის მხატვრული რეალიზაცია ხდება მეტაფორებისა და სხვა პოეტური საშუალებების ინტენსიური გამოყენებით, რაც მართლაც ძნელი აღსაქმელი იქნებოდა, კულმინაციის ეფეტს რომ არ მიმართავდეს ავტორი.

საქმე ის არის, რომ მურად ნებიერიძის თითქმის ყველა ლექსი ტრაგიკული განცდის მაღალი რეგისტრით იწყება, „შიგა წვის“ ენერგია ბოლომდე თანაბრად იხარჯება, მაგრამ ფინალში ხდება არაჩვეულებრივად დინამიური რიტმის მკვეთრი შენელება, ექსპრესიის შეცვლა სრულიად მშვიდი ტონალობით, იქმნება ისეთი შთაბეჭდილება, თითქოს ქარიშხალი ჩადგა, მზე ჩაესვენა, სული ნირვანაში ეშვება, იწყება მეტამორფოზა, რომელსაც მრავალწერტილი აგვირგვინებს.

კულმინაციის ეფექტი – ეს არის მურად ნებიერიძის ლექსის თავისებურება, რომელიც საკმაოდ საინტერესო მხატვრულ მიგნებად უნდა იქნეს მიჩნეული, თუ, რა თქმა უნდა, მას ისე არ წავიკითხავთ, როგორც ინსტრუქციას ლექსის ფინალის ასახსნელად. მართალია, აქ ხშირად გვხვდება ნაცნობი წარმომავლობის მქონე ტროპები, მაგალითად ასეთები: „მელანქოლია – ბებერი ყვავი“, „კოსმიური ველები“, „წარმავლობა – ქამელეონი“, „გრძნეული თოვლი“, „ლაყვარდების ლურჯი სიცივე“, მაგრამ საგულისხმო სწორედ ის არის, რომ პოეტურ ტრაფარეტებს ავტორი თვითონვე უსწორებს ანგარიშს, - მოულოდნელი რიტმული ტეხ-

ილებით შლის ასოციაციებს, რასაც შეიძლება ნაცნობი სიტყვები იწვევდნენ და ქმნის ილუზიას, რომ ეს ტრაფარეტები კი არა, ოპტიკური ცდომილებაა.

მკითხველი ახალი წიგნისგან, როგორც წესი, მოელის რაღაც ისეთ მოულოდნელს, რაც მისთვის მოსალოდნელია, ანუ რაც სასურველია, რაც სიახლით სუნთქავს.

ამ წიგნში არის მოსალოდნელი მოულოდნელობები.

დაკვირვებული მკითხველი იმასაც მიხვდება, თუ სად დაძლია პოეტმა დედამიწის მიზიდულობა, სად შეძლო ფრენა.

მურად ნებიერიძე ხშირ შემთხვევაში დინების საწინააღმდეგოდ მიცურავს, ძნელ გზა-სავალს ირჩევს, მაგრამ მან იცის, რას აკეთებს და როგორ აკეთებს. პოეტურ სათქმელს გამოხატავს იმ საშუალებებითა და იმ მასალებით, რომელთა გამძლეობის ხარისხს თვითონვე ადგენს, თვითონვე განსაზღვრავს ბევრ რამეს, თვითონვე აწესრიგებს ფორმალურ და შინაარსობრივ პროპორციებს, ერთი სიტყვით, თავისთვის წერს, თავისთვის მღერის, „ვით ფრინველი გარეგანი“, რომელმაც არ იცის, რომ სხვებისთვის მღერის.

ივანე ამირხანაშვილი
თბილისი, 2006

ჩემი აპოლოგია

ვნებათა ღელვას თავდახსნილი
სიტყვის გრიგალი
ლაჟვარდს ამსხვრევს
და ბინდს მიიდენის...

ცეცხლს ანთხევს
ღრუბლის გველეშაპი
ელვის ტოტებით.

გულს
გული მუსრავს და მიიმღერის...

სნეული,
მუნჯი —
მარტომყოფი ცა უსასოო —
ნატრობს ცისკარი,
დაირეკოს და...

მარადიული განახლებისთვის
ბორგავს სიცოცხლე -
აზანზარებს დღეებს ექოს ხმა...

არ ძალმიძს,
აზრი დაემგვანოს უძრავ ნიჟარას,
ველურ ქარიშხალს
მივუგდე ფრთები...

უსინანულოდ გადაბერდა თავისუფლება
—
უალკოჰოლო
სევდისგან ვთვრები...

გოჯიც არ შერჩა უუფლებო მზეს,
შემიფაროს —
ირონიული სიყვარულით
კვდება ეპოქა...

გრიგალს ალაგზნებს ჩემი ლექსი
და ცოფმორეულს
სივრცე
საჯიჯგნად თულა ეყოფა...

შენით მზერადაფეთებული —
 ნამოფრთხილდა მაგიური
 მწველი,
 წყვილი მზე...

გევედრებოდი,
 მიყვარდა და არ შემიბრალე,
 თვალებმა ცივი ლაყვარდი შესვა —
 დავთვერ უმანკო უსაზღვროებით...

და ნუთუ,
 ახლაც ხსოვნას გაატან
 ჩემი ამბორის სითბოს და ტკივილს —
 თეთრი მინდვრების მდუმარებაზე
 მოსწვეთს,
 ცრემლებმა დაკარგა სხივი...

დავალ სიკვდილივით უმძაფრესი,
 სიყვარულით მგზნებარე
 და რეალური —
 უზღვავე სინათლით გავიბრწყინებ...

ვარსკვლავებსა და ყვავილებს შორის
 მიმოიქცევა სული —
 დემონი...

სიმშვიდე ვერსად ვპოვე...

სამოთხის კართან

მშვენიერებას ვინც დაუღო
ტანჯვის სათავე,
დამმარხა
    ტანჯვის სიღიადეში...

პრეისტორიამ
ავანსცენიდან გაირეკა
    დინოზავრები...

ცის მოიმედედ შეგრჩი, ზეცაო —
მე —
ლრუბელთა არქეოლოგი...

არსებობის საზღვარი
და საზღაურია
გენების არტისტული ფეიერვერკი
და ზარდამცემია რეალობა:
სარკის
და ბრილიანტის ათინათი —
მსგავსი განწირულებით შემოსილი...

ბრწყინავს სადაფი —
დრო,
    შედედდა მარგალიტებად —
ელვა გაქვავდა გარდაცვლილ ნამში...

გული დუმს —
    ალარ მეკითხება:
ლვთაებრივი და ერთადერთი
ვისია ნება მარადიული...

და
უკვდავების ჟინით გათანგული,
სულს
სინანულით ავსებს
შემოდგომის მარადმწვანე
სიცარიელე...

ვედრება

უთქმელი სიტყვით დავადუმე
ამოძახილი —
საკუთარ გულში გავუჩინარდი...

ვერ დავიტიე შენგან სიშორე —
დაობლდა განცდა
განდგომილებით...

ჩემგან სამყაროს დასაზღვრულობას
უსაზღვროებით დამშვიდება
ალარ ეღირსა —
დაჟინებული მოვიკვლევ დღემდე
სიტყვას,
ბობოქარ ვნებათა წიაღს...

ლტოლვილი სულის
ცეცხლის სხეული
შებოჭილია
მუდმივ ტკივილით —
წმინდა გრძნობათა სახიერებავ,
გვედრი მოიქეც ჩემდა, უფალო,
რომ
მარადიულ ვნებას შეერთოს,
ღვთაებრივ ნების გახდეს ზიარი —
უთქმელი სიტყვით დავადუმე ამოძახილი,
საკუთარ გულში გავუჩინარდი.

სინათლის ლოდი

ვერ გწვდება თვალი-
თვალები ბრმაა,
სხივთა ციაგში როგორ გიხილო...

16

გულის კარნახით ვაზანზარებ
სამყაროს ბჭეებს —

გეპოტინები,
რომ დავძლიო შენი სიცივე...

უვიცად შობილს ველური ნერვი
მითრთის

და მამსხვრევს
ბიძგების რიტმი —

ანგრევს ლოგიკა, უსაზღვრო ოვალს —
მზის ჩრდილს —

კოსმოსის მისტიურ ყვავილს...

მე —

საკუთარი ცნებების მსხვერპლი,
შენ —

შეუღწევი —
მანამეზ ფიქრი...

მე ვერ შევძელი შეცნობა შენი,
რატომ მდინარებ

უჩინარქმნილი...

და დამრთგუნველი შენი სიცხადე —
ვერ უარვყავი

ცხოვრება ჩემი...

თუ შემოგბედე საყვედური —
რად მომეც ნიჭი,
იქნებ დიდებას
ჩემი გულიც მინებებოდა,
მეცხოვრა მშვიდად,
ბოძებულით,
თვალის ახელით —
მერწმუნა ხსოვნა სინამდვილედ
და რეალობად...

მე — მაიაკოვსკი

18

მე — მაიაკოვსკი

მიდიან წლები მკაცრი ჟამთასვლის,
ეს მე ვარ თვითონ,
მე ვარ პატრონი;
ცისა და მიწის შესაყართან
ვდგევარ თავხედი,
ფარისეველთა წკავნკავს არ ჰგავს
ჩემი ღრიალი...

ეპითეტებმა
ყალბი ტონით ჟღერა დაიწყეს,
ძალზე ხმამაღლობს,
შორს გაჰყვირის რეპროდუქტორი,
ტოტალური ძვრა განახლების —
აი გონება —
სულს დაფავს სიტყვა,
მომავალი როცა ახლოა...

მოკვდეს ყოველი უმომავლო —
ნთქავს ისტორია,
უფერულ აზრებს
ცრუ დიდების დაფნა ეხვევა,
ბრაზმორეული,
ქარტეხილებს რისხვით მოვამტრევ...

მაიაკოვსკი —
პოეზიის ფიცხი გენია...

ხმამაღლა ვამბობ: მე ვარ თვითონ
ამ დღის პატრონი,

ბრძოლაში ვინვევ
ყველა ქვემძრომს,
ყველა ლაქიას...

წამოფრენილა ქედებიდან
ცეცხლის ფრინველი,

ცეცხლის ფრინველი —
ჩემი ნათლია...

გადამალული დღე

ნამომელანდე –
                                     აბორგდა სისხლი –
 გაიჟღერიალა ფოლადმა ქარში...

ნამომელანდე,
 წვიმამ ბინდი წამოიტორა,
 ცრის
 და ვარსკვლავთა ცივი ციაგით
 დაკანრულია ღამე – ნილაბი...

უმთვარო ღამეს
 სინანულიც არ აბადია –
 სურვილებს მიღმა ღვთაებრივი
                                     კვდება წყურვილი,
 ცნობიერების ეკრანს ელვამ გადაუკივლა,
 შემბოჭა უცებ
 მოგონების მძაფრ მისტერიით...

გადავიწყებულს
 სივრცის ჟინი წამომაბოდებს –
 ტკივილებს ვმალავ
                                     სიმაღლეთა დავიწყებამდე,
 რაც გიხილე და შემაძრუნა,
 ან შენ რომ არა,
 ვინ მიაქცევდა გულს წამიერ
                                     გარინდებისთვის...

ფიქრი მბრძანებლობს,
ჰა,
საცაა განსხეულები —
სული უბადრუკ სიშიშვლეს მალავს...

ნამომელანდე —
რეკავს ფოლადი —
გაზაფხული ყლრიალებს ქარში...

აკრილის თოვლი

სულ ახალგაზრდა დააბერა
თოვლმა აკრილი...

ოდესმე მაინც
ხომ უნდა გითხრა,
თუნდაც უსიტყვოდ ამ სიყვარულზე...

შენ ილიმები,
კურცხალი ბრწყინავს,
ცრემლში აღმასი გაინამდვილებს
და ირეკლება ტყემლის ყვავილში —
აკრილის ბოლოს მაინც მოთოვა...

ფერადი, როგორც სიმღერები,
თოვლმა დააქრო,
ტყე გააფითრა
ფრინველების დუმილმა თოვლით,
ქარმა იმძლავრა,
ააქაფა თეთრი წყვდიადი,
რეკავს...

ტყემლები იმეორებს:
ზარი და ზარი...

ვიცი,
ერთხელაც შენს წინაშე
სიმუნჯე მომკლავს
და მწუხარებით სრულქმნი სალამოს...

დემონი

ჩემსკენ მოუწოდე,
შენს ქალობას ჩემსკენ მოუწოდე...

შენ ჩემში ნახავ
მარად ძველ
და მარად ახალ აღფრთოვანებას...

გარინდებას,
    ამაღლებას,
გაოცებას
და სიგიჟესაც,
რომელიც დულს და მოედინება
    აღუვსებელ ვნებათა ლელვად...

მოიტანე
ჩემამდე შენი სიმხურვალე,
მოიტანე
ჩემამდე ხიბლი შენი სხეულის,
დაღვინებული და მოჩუხჩუხე...

ყური მიუგდე,
გული როგორ ხმამაღლა ყვირის,
აღვსილი შენი ფორმის სრულყოფით...

მომანდე ფიქრი დამთრგუნველი
შენი ქალობის!..

აყვეი სხივთა საგალობელს,
მამაკაცური სიდიადით
    შენზედ რომ მღერის
და მაგიური სინაზით სავსემ,
ჩემსკენ მოუნოდე,
შენს ქალობას

ჩემსკენ მოუნოდე...

კენტავრი

ცისკრის ვარსკვლავი
გამთენიას დიდხანს ტკეპნიდა,
ველარ გავუძელ,
ნამობოლდა სევდა უძირო...

და გამომტაცა სიყვარული
  ეშმაკის წყევლამ,
უუნათლესი
უვიცობით გადამიმალა...

ბევრჯერ უარმყო —
დაადუმა
                                ჟინის გრიგალი,
და ჩემს წადილში
გაუძლები
                                ჩადო მოთმენა,
ქვიშის ალყაში ცოფიანი
მივქერი კენტავრი,
მივქერი კენტავრი,
ვემატები რისხვად ქარიშხალს...

ავგისტოს ხვატში მელანდება იაიები,
მიყეფს მირაჟი —
                                ლაჟვარდების ლურჯი სიცივე
და სიყვარულით გათანგული
                                ცეცხლის ალვაში,
მზე მოჭიხვინებს
მარადიულ დასაბამიდან...

გზაჯვარედინი

შემომეფეთე...
შემოდგომის ყვითელ მოსასხამს
    მიაფრენს ქარი...

26

მადე
სადა
აქა
ქა
მადე

შემომეფეთე...
რეტდასხმული ვთრთი და ვკანკალებ,
მზით გარუჯული
სრიალაა
ეგ შენი ტანი...

ოქტომბრის წვიმას მოთმინება
ალარ ეყოფა,
ჭირვეულობს და, სადაცაა,
    დაიწყებს ღრიალს...

შემომეფეთე...
დღეის შემდეგ როგორ ვიცხოვრო,
ყვითელ ფოთლებზე
    სიჭაბუკის ქარები ქრიან...

შემომეფეთე...
აღერილი მიხვალ,
    მილალობ,
ჩემგან გამორბის კენტავრის ლანდი...

შემომეფეთე...
როგორც სრულქმნა,
    საგალობელი,
და ჩემი ნატვრის ახდენად მწამდი...

გულს რა დააცხრობს,
გაგლეჯილი გულიდან ჟონავს
სისხლი,
უსიტყვო სასონარკვეთის...

კენტავრის მზერას ვერ გაურბი
და შენ ცახცახებ,
სიყვარულივით ბროლში ნაკვეთი...

შემომეფეთე...
დღეის შემდეგ როგორ ვიცხოვრო,
ყვითელ ფოთლებზე
სიჭაბუკის ქარები ქრიან...

ოქტომბრის წვიმას მოთმინება
აღარ ეყოფა,
ჭირვეულობს და,
სადაცაა,
დაინყებს ღრიალს...

ეს დღეც გათენდა

ნაზამთრალ მიწას
 მზემ ცხელი სისხლი
 დაანთხია
 და ცა გაზაფხულის —
 თოვლი უეცრად წამოფრთხილდა...

და დედამიწა სიმწვანის წყურვილს —
 სიყვარულს მალავს გოგონა ციდა
 და მე მის ტრფობას
 ვცდილობ,
 ვერ ვმაღავ,
 მოვიდა ჩუმად და შემპარავად...

შიშველ ბალებში ფიფქის ღიანებს
 და ზამთრის ყრყოლას,
 თებერვლის ჟინი წაეკიდა —
 ხელი დარია,
 შიშით
 და ძრწოლით თვალს ვაპარებ
 სარკისკენ ჩუმად
 და გეკითხები —
 უბედურო რამ გადაგრია...

კივილით ჩხაპნის
 ჩემ თვალებს ცრემლი,
 ძველისძველია ტკივილივით
 დამბაჩის ლულა,

თოვლის ნაგლეჯი —
 სანაგვეზე აგდია წიგნი,
 ახლა მის ავტორს გავყვებოდი
   დუელში სულაც,
 მაგრამ სიცოცხლის ველური თაფლი

—
 გახელებული
   მზით გაზაფხულის,
 თოვლი,
 უეცრად წამოფრთხილდა...

მამია „ლ“

აღმატები: სევდას,
                                   ბორიალს,
 მონატრებას და მელანქოლიას —
 თავს ველარაფრით ვშველი...

დამუფლებია: განცდა ნეტარი,
 სული ჭიხვინებს —
                                   ლურჯი კენტავრი,
 სატკივარი მჭირს ძველი...

ელვა დაფერფლავს ათასთა გულებს
 შენი თვალების
                                   და შენ უგნურებს
                                   გააცოფებ და
 შეშლი...

მე კი ვუმღერებ: შენს ლამაზ სხეულს,
 სიცოცხლით თრობას —
                                   სიყვარულს წყეულს,
 რომ ვერ ვეხსნები დღემდი...

მკვდრის მზა

გული დაეცა ...

მახრჩობს წყურვილი
შენი ნახვის და ჩემი სურვილი
გიზგიზებს,
თოვლის ცეცხლი...

გული დაეცა...

სიტყვის სამანი,
დაცხრა, დადუმდა კარი სამარის –
ბოლავს
მთვარეში ვერცხლი...

გული დაეცა...

აღარ ინება
ღმერთმა და შენით დაიმედება –
ცოტაც,
დაქრება ღველფი...

გული დაეცა...

მოსწვეთს ყინული,
მკვდარი დაეცა ცა შორეული –
თოვს,
მარგალიტის ფერფლი...

უწერა

მთები მოჯრილან,
გახვითქულებს
აბოლებიათ თორ-აბჯარი...

32

მუდამ ნაზიარია

ცა ახატია
ნისლზე დაფრენილ სივრცეს...

მოჰქუხს,
    მოდლეობს,
სიზმარცხადის ბოლავს მდინარე...

ბრწყინავს მყინვარი —
    მარადისობის ძვალი...

დეკრესია

ჩემს მკაცრ დუმბილში მოშრიალე
წვიმის ტოტები,
საცაა ელვად დაიტოტება...

დაკარგვის შიშით გადამალული
აზრი დაკარგა
ჭეშმარიტებამ...

მე შენგან ალერსს დანატრებული,
ცრემლებში ვახრჩობ მზეს
და ალიონს...

თუ არვინ შემრჩა,
უსიხარულოდ
სამყაროს სუნთქვა როგორ დავლიო...

ო,
სასტიკია განაჩენი —
აღარ გიყვარვარ,
დღე ნისლიანი უცებ ბერდება...

შემაზრზენია შიშველი სული
და უდაბნოზე ქარის ვედრება...

ჩემს გულში გოდებს
და ქარიშხალი
თავის სიმძაფრით
ვნებას იოკებს...

ფრესკებსლა შევრჩი —
მუნჯი ტაძარი,

ახლა ქარ-წვიმა რომ ანიოკებს...

დავინწყებული
თან წარვიტაცებ,
ჩვენ შორის დამქრალ დროსა
და მანძილს...

34

მუნაშ სახიანიძე

დადუმებული
შემოდგომის უძრავ ნათელში —
ჩემ არსებაში მახვილივით
სიჩუმე დადის...

ფოთოლცვენა

ყვითლად გათოვდა...

ნისლი ფარად დაეხეტება,
დაღვინდა ფერთა დღესასწაული...

ქარი ათრთოლდა ხმელ ფოთლებზე,
მომაკვდავი ტყის ხელისგულებზე...

ნაკადულებზე
ბორიალობს თეთრი აფთარი...

დაქრა ვნებათა ქარიშხალი,
აღარც წუხილი სიყვარულზე,
მხოლოდღა
ნგრევის განცდა...

იზაველა უმისამართოდ

ის შეშლილია,
შეშლილს, აბა, რა გაეგება...

დრო –
მდინარება უჩინარი –
თითებს შორის ქვიშის საათი –
რეკავს ...

უხმო ქარი სიმღერებს...

ის შეშლილია,
შეშლილივით ან ვინ იმღერებს
ხიბლდაკარგული
სატრფოს ღიმილზე
და ენარცხება სასონარკვეთის
ტალღა,
ყავლგასულ ჭეშმარიტებებს...

ის შეშლილია,
შეშლილივით ან ვინ იმღერებს
წარსულზე: სადაც აირეკლა
და ცნებებს შერჩა:
ამაოება—
საკინძედან ცხოვრებას უჩანს
დამჭკნარი ძუძუ...

კუნძულზე:
სადაც განმარტოვდა და დაესახლა-
სული,
ვნებათა ცეცხლია მხოლოდ...

თვალი ესრწაფვის
გონის შემძვრელ მზის აგონიას –
საღამო წვება ჰორიზონტზე—
დაღამდა ყოლო...

დრო –
მდინარეა უჩინარი –
თითებს შორის ქვიშის საათი –
რეკავს უხმო
ქარი სიმღერებს...

მანისი

გადაიქუხა ცრემლზე ტრიუმფით
ელვამ და წასცდა
შორი ყივილი...

38

მანისი ნაბიჯი

წერო
საკუთარ ბუდეს ჩაენო
და წაეკიდა ქარი ყვავილებს...

კლანჭი გაჰკრა
და ბოლავს მყინვარი —
მზემ დაულარა მკაცრი პროფილი...

კულისაჲში

სურვილთა კვდომით განლეული
დღის უარყოფით,
შემაზრზენ განცდით შიშისმგვრელი
და შეუვალი –

გონება ჩემი,
მოსაზღვრულა უსაზღვროებით,
შლეგის ხილვებით პარადოქსულ
მიზეზთა გამო...

დამნუხრებულა სიყვარული
ჩემ ბილწ სხეულში
და უფორმობით შემზარავი
თან მდევს ჩრდილები,
ვისწორებ ნილაბს,
გარდასულს
და მომავალს შორის,
შლეგის ხილვებით და მიზეზით
მიზეზთა გამო...

ვნებათა მეფე –
გამგებელი –
ჩემი დემონი –
იხრწნება ბინდი ფერიცვალებით,
დასაბამიდან
დასაბამის რეკენ ზარები,
სატანურ ელდით
და ღვთაებრივ მიზეზთა გამო...

მეტამორფოზა

ჩემი ვნებაა მყინვარები ტანდალარული,
დიდი ტკივილით ვივინყებ წარსულს...

ჯოჯოხეთური უდარდელობის
ვარსკვლავი ბრწყინავს
სიმშვიდის ზღვარზე...

შელამებას და განთიადს შორის
შედედდა სისხლი ბინდის სიმძიმით...

სივრცე განაბნევს ჩემს შთაგონებას,
შიში აქვავებს სინათლის წიაღს –
მარმარილოდან მოჟონავს ცრემლი –
წყვდიადის ბროლში
დამსხვრეული ქარები ყრია...

ვაშლის ყვავილთა ბურუსიდან
შენ იბადები,
მილიარდ სახით მოდიხარ ჩემთან —
ყველა მიზეზთა უპირველესი —
მზე,
ამბროზიის სურნელით თვრება...

გულმა შესცურა უდროობაში —
სივრცეს ვერ იტევს ჩემი თვალები,
შენ იბადები ყვავილთმრავლობით –
ცეცხლი,
სიმძაფრით გადიგიზგიზებ...

მე უნებურად შევეჩვიე ამ დღესასწაულს –
ჩემსკენ გამონვდილ

აყვავებულ სფინქსის საცეცებს —
ათინათები ციალებს თოვლის —
ვაშლის ყვავილთა მეტამორფოზა...

აი ნაყოფი,
რომელიც იტევს მთელი სამყაროს
ვნებათაღელვას...

ფრთხილად მიჭირავს,
გამოვტაცე თავდავიწყებას
თესლი —
ვარვარა ნაკვერჩხალი,
გულივით ფეთქავს...

ქარებს მივუგდე ალბათობა
ნაყოფად ქცევის...

რეკდი მოლოდინს...

და აჰა,
ისევ,
შენ ჩემ წინ დგეხარ,
აყვავებული ვაშლის ტოტი,
რომელიც იტევ რეალობის
ყველა განაჩენს...

გაუცხოების მითამორჯოზა

ვარსკვლავთა მტვერი ჩავისუნთქე
და ცად გავქვავდი —
ძლივს მომიხელთა მზემ
მყინვარი,
დროს ჩაფრენილი...

დავკარგე სახე,
ავიფარე სფინქსის ნილაბი —
სარკაზმი —
გველის პერანგი,
ძველი...

ეჭვით დამშორდა,
ვისაც ვუყვარდი,
მალე მოსწყინდათ ჩემი თვითგვემა —
თავგაბეზრება
ხანგრძლივ ბავშვობით...

უცხო ვიყავი ყველასთვის დიდხანს,
დიდიხნის შემდეგ მომარგეს ჩარჩო,
ჩარჩოში
მთვარის სიცივე ბრწყინავს...

ამ დილით იყო,
ძილ-ღვიძილს შორის,
განწყობა—
სფინქსი, გარდაიცვალა,
ბინდი როდესაც განერიდა
უფერულ ქალაქს,
ქარს უეცარი წამოსცდა თოვლი...

მუხჯი აბონია

ზღვას ადგა ნისლის მსუბუქი ბოლი
ზღვა ირწეოდა —
ვარსკვლავებით ფეხმძიმე ღამე...

მე მოველ შენთან,
შენთან და ზღვასთან,
მე,
სივრცეებით სნეული კაცი...

მე შეგიყვარე —
მივეც სახე თავნება ქაოსს
და გავაქვავე სასონარკვეთა...

აშრიალეზდა სანაპიროს თეთრი შლეიფი
და ჩაგვესმოდა მაგნოლიის
მწვანე ვედრება...

მე მოგიხმობდი,
მე —
ღამეულ ფსკერზე განრთხმული,
ჩემი სურვილი —
მტვერი ტიალი —
იბადებოდა აფროდიტე მარტოსულობით,
მარტოსულობა —
მიამიტი ჩემი მხევალი...

თავდავინწყებად გავიცალე,
მბორგავ ზღვის ქაკებს
ქანცი გაართვა მთვარის ულაცმა...

რამდენი წყევლა დავიტიე,

რომ სიყვარული —
 სიყვარულივით მიმერთმია
 გულის კარამდე...

შენ დამამარცხე,
 რა მალე ჭკნება,
 ცრუ —
 მარადმწვანე დიდების დაფნა
 და წყევლადქცეულ მოლოდინის
 ურჩი დღეები
 ჩემს სამსხვერპლოზე ელვამ დალადრა...

და ვდუმვარ შენთან,
 შენთან და ზღვასთან
 მე,
 სივრცეებით სნეული კაცი...

სივრცის ნაპირი

ხილული ზღვარი –

ჩემი ლანდი,

მე –

პარადოქსი,

დრო მსგავსის მსგავსი –

გულგრილი და დაუდევარი...

ერთფეროვნების აბსტრაქცია

სივრცისმიერი –

ბინდით სარკმელში შებოჭილი

ვარსკვლავთ ქაოსი...

ზრახვად გამრიგე: ბილნი ვნების

სულწასულობის,

მანჭვის და გრეხის,

განდიდების,

ამპარტავნების –

ზეიმობს ჩემში დამთრგუნველი –

ეშმა –

წყურვილი,

თავზარდამცემი

უსხეულო

განსხეულებით...

განურჩევლობამ

განკითხვის დღეც გადამიმალა,

ველარ ვიოკებ ამ აგზნებულ

ცნობიერებას

და როგორ შევძლო,
დავემლო მოკვდავის იმედს,
მომაკვდავ იმედს –
არსებობას,
ამ ცრუ დიდებით...

ხილული ზღვარი –
გდია ლანდი –
დრო ხელთუქმნელი –
ბედისწერასთან
ალბათობით შეყრის უფლება...

ქამელეონი

სიცარიელე —

სარკე არყოფნის,

მე შენს წინაშე —

მზარავ დემონი,

ბრწყინავ

და დნება ფიფქი სარკმელზე —

ქერცლი ასტრალურ ქამელეონის...

განსხეულდები

და მაგიური ფერი ღრიალებს —

ბინდმა შემოსა

და გააშიშვლა დრო ჩემს წინაშე —

მარადიული მეტამორფოზა...

ველარ ვიოკებ გარდაცვალების ჟინს

და სინათლე —

თოვლი გრძნეული,

ცდილობს წალეკოს მთელი სამყარო

ეფემერული სივრცით სნეული...

უსაზღვროებით დაუსაზღვრელი —

იგივეობა,

მუდამ ახალი —

დამმუფლებია კვდომის ექსტაზი —

პირველყოფილი სევდა მაღალი...

ცისა და მინის მჟღერი ნიჟარა —
შრიალებს თოვლი —
                  მზარავ დემონი
და იფერფლება წარმავალობა —
ფიფქი სარკმელზე —
                  ქამელეონი...

48

დაღწევა

მნუხრში

მენამულ ცაზე წეროთა

ლანდი ფარფატებს –

ხსოვნა ედემის,

თვალი

სხივიმქრალ მზეს შესცახცახებს –

დაისს მიემსხვრა ლექსი —

შედევრი...

დამფრთხალ სურვილთა გადანაფრენი –
ნლები –

ტკივილებს მთვარეს უნთებენ

და თან მდევს შიში

მდუმარ ტაძრების,

ფარული ცრემლით ნასათუთები...

ვედრებით გაცვდა –

სიტყვა,

ღრუბლების ჩრდილი გადასდის

მინას ზვირთებად,

მიუნვდომელი მიხმოვს ეთერი –

ვარსკვლავთა ცივი სხივით ირთვება...

ზეცავ,

შორეულ მონატრებებით

ისევ მიბიძგებ ზღაპრულ ბილიკით,

ავიმართები,

თან მდევს შემშლელი

ამქვეყნიური სევდის ბილინგვა...

უსასრულობას —

ბრძენს და უჩინარს,
სარკმელი დარჩა დაუკეტავი
და ამ ღვარძლიან საუკუნიდან
თავდახნეული

ვილტვი კენტავრი...

და ჩემგან ლტოლვილ

ნამზე დამსხვრეულ
ამაოების ძრწოლით კირთება —

კოსმოსის ზღურბლი,

შეუცნობელი,

ჯოჯოხეთური,

ცეცხლით ირთვება...

ფანიქსური ვნებანი

ისევ თავიდან
ფერფლიდან და...

აი, სალამო...

უნდა წამოვდგე
გაოგნებულ ცნობიერებით...

ვუცქერ: ღამეთა სახრჩობელას
ველარ მამშვიდებს
ფიქრი
თანმდევი ამაოების...

იყო წარსული —
იქნებ შევძლო გადავიღამო —
ვნებათა ცეცხლი გაილია
გაქრა მინაში —

თვითუარყოფის
სინანულით დაგემშვიდობე
და რაც ამოვთქვი
მკვდარშობილი ამოვდერღე
მე ეს სიმღერა:

დამუფლებია
მრისხანების თან მდევს აჩრდილი
და ვინც უარმყო
დიდებისთვის გადამივიწყა —
მუზები დუმან შებოჭილი
ცივი გონებით —
ჩემი უმწეო სიყვარულით
მე შენ წინაშე...

ისევ თავიდან
ფერფლიდან და დაუსაბამოდ —
სარკმელში ბრწყინავს მზე
ღვთაებრივ ცნობიერებით,
შევცქერი:
სარკე იქერცლება მენამულ ზეცით
მოსწვეთს ლაჟვარდი
გული ცისფერ სისხლში ბანაობს...

სალამოს ინტერიერი

მონყვეტილ ყვავილს
დრო არ რჩება სინანულისთვის...

ოქტომბრის მწუხრში აღესრულა
გაზაფხული —
ურცხვი გენია...

სარკმლის მინაზე მისრიალებს,
ჩემგან იჩქარის —
მემშვიდობება
წვიმის ბილიკით
და დაკარგულზე უფრო მწველია
დაკარგვის შიში —
მთელი ცხოვრება...

მარტოობა სანეტარო უცხოობაში
და ღვთაებრივი
ჰარმონიის წვდომის ექსტაზი...

მოკლებულია დრო ყოველგვარ
მარადისობას —
ტკივილის აბსურდს
სიამეთა აბსურდი შეცვლის...

გამრუდებული ბედისწერით
ჩახერგილია აღსავლის კარი —
დაქრა იმედი წარსულიდან დავინყებამდე...

ახლა
მაღალი მესერი სჯობს
ჰორიზონტამდე მანძილს...

სიცხადე

თმაში ჭაღარა,
სულში ეშმაკი —
შიშველ წვივებით თოვლში აპრილი,
დუმს და მილიმის
ასე სრულქმნილი...

ვწუხდი:
არასდროს არ აყვავდება...

თმაში ჭაღარა,
სულში ეშმაკი —
შიშველ წვივებით თოვლში აპრილი,
მახსოვს, მელოდა —
გახმა ტყემალი...

ვწუხდი:
არასდროს არ აყვავდება...

თმაში ჭაღარა,
სულში ეშმაკი —
შიშველ წვივებით თოვლში აპრილი,
ცრემლში დაიხრჩო
ის გაზაფხული...

ვწუხდი:
არასდროს არ აყვავდება...

თმაში ჭაღარა,
სულში ეშმაკი —

შიშველ წვივებით თოვლში აპრილი,
ჯიუტად ყვავის
ეს გაზაფხული...

ღვთაებრივს,
მხოლოდ სიტყვა ედრება...

ბანდოვა

გამინაპირა შემოდგომამ...

გაზაფხულის შიში ყვავილობს
ყვითელ ფოთლებში
სულგანაბული...

ვერ შევიძელი,
ვერ დაველნიე
უკმარისობით გაშმაგებულ სიცარიელეს
და ბედისწერის აბლაბუდაში
ათრთოლებულ აზრს
იმედით წამლავს
განწირულების რეალობა...

ფათქუნებენ შავი გედები...

მთვარის ავსების მისტერიას
იმედებს უქრობს
უძინარი ღამეების სიგრძე...

შედედდა
და დაკრისტალდა ბიბლიური
სასონარკვეთა:

დიდი დრო,
მცირე დრო და დროები...

სამყაროს დაუსრულებელ მეტამორფოზაში
ქვეცნობიერი ისვენებს —
შენს სახეს მალავს —
ფრთებს გაფარებს
ჩემს გულში ღამე...

ისე დაღამდა
და გულგრილად დამემშვიდობა
მზე —
ნუთუ მართლა არაფერი
ჰქონდა სათქმელი...

დამკვიდრება

შედლებ ოდესმე ყოველივე
გადამიმალო,
რასაც მიელტვის
თვალი ჩემი

და
გული კრთება,
თუ სწრაფვის მიზეზს
არსებობის მძაფრი წყურვილი —
ტკივილი, სრულქმნის
ხორცსშეასხამს აბსტრაქციაში...

ვერდატეული
ჩემს სხეულში სული —
ცის ლანდი,
სამყაროს სრულქმნის
სიყვარულად გარდაიცვლება,
სიცოცხლის ჟინით ავხორცი
და სწრაფვით გრძნეული,
ღვთაებრივია
იდუმალი ეს მისტერია...

სიამის ტყუპი —
თანაგანცდა, შლეგი და ურჩი,
ცრუსხიანი,
წყვდიადის ბკე,
მზის პარადოქსი —

ცრემლიდან
ცრემლზე მოგიზგიზე,
ჩვენი გულები,
ურთიერთტანჯვით საზრდოობენ
ერთუროს ელტვიან...

ცისარტყელას ფერფლი

მე ბევრი უცხო ზმანება მახლავს...

გაძნელდა ყოფნა –
მოლოდინი დაუსრულები...

სამსალა გვასვეს,
ბაგეები ბავშვობის თაფლით
მაინც გიბრწყინავს,
მეუღლევ ჩემო...

დემონურ წადილს მიჯაჭვული
ძლივს გაიმედებ

დანანყევარი,
რად გაშინებს ჩემი პროფილი —
გალაქტიკები მრისხანების უხმო ძეგლებად
ჩანან
კოსმიურ გაოგნებად ცნობიერების...

მიმწუხრის ფარზე მიმოზნეულ
ვარსკვლავთა ციმციმს —

სივრცეს,
მივუგდე ფრენის ყინი —
ბჟუტავს ნათურა,

გული
შენ გერგო,
ირონია ცდუნებულ ლანდებს –
დავინყებიდან გამოხმობილს
კაცურ ღირსებად...

ამბიციების სკივრიდან

ზვიგენების გარემოცვაში ვცხოვრობ...

ჩემი ცრემლი —

ღრუბლიანი დღის კარნავალი —

დედამინის მოღური ბრწყინვალეაა...

შადრევანივით იცლება გული...

სიტყვების ქრელა-ქრულათი მორთულია
ჩიჩილაკი,

და

მახვილზე მჭრელია იმედი...

ბოლომდე შეკრული ღილების ეტიკეტს

და ასკეტიზმით თავისუფლებას

გარდუვალობის შიშით

განვასხვავებ...

გარდასულის პირმშოა გულისთქმა...

დუმილი ფარავს სილაჟვარდის განცდას,

სილაჟვარდის წიაღს

და სისპეტაკეს...

გაანჩხლებული კივის ელექტრონიკა —

მხეცი,

შინაური და უწვრთნელი...

ნამლეკავი სიზმრებიდან მოედინება
წინათგრძნობა —
ტოროლები მოცვივა გამთენიის
ჟრუნა ღრიჭოში...

სისხლის ყოველ წვეთს უფრთხილდები
და,
უმეგობრო დელფინი,
ზვიგენების გარემოცვაში ვცხოვრობ...

ქვაშვითთან – 7. 1. 92 წ.

აპოკალიფსი –
მისტიური გამოსავს მანტია,
ჩემო ქალაქო....

ღვარძლმა წალეკა,
მოაოხრა,
დუმან ქუჩები... .

ქალწულებიც კი უხმოდ დადიან,
თვალდახრილები
სახეს მალავენ... .

ნაგრიგალარი —
სასახლეთა ბოლავს ჩონჩხები —
არყოფნის სარკის ნამსხვრევებზე
მზის მკვდარ ყვავილებს
უკრეფს ნარმართი
მათ
დღეს, რომელთაც... .

ქამელეონთა ფიტულების დეკორაციამ
აზრი დაამხო მეტამორფოზის –
სანყალობელი დემოკრატია –
აბსურდის გვამზე ხავის ზარნაშო... .

თვალს ეფეთება დათოფილი
თეთრი ტაძარი... .

ნეტართ
მათ კაცთა... .

ვინც გადაეგო გულისწყვეტით
ამასოფლიდან...

ნეტავ მათ
კაცთა...

66

მუხამედი ნაზიზადე

აპოკალიფსი –
მისტერი გმოსავს მანტია,
ჩემო ქალაქო...

რად შემეყვარე, ღვთაებრივო,
სასონარკვეთით...

დედავ-მარიამ...

სისხლის წვიმაში

დაემხოს უნდა დასამხობელი –
წამოაბოდებს
მფრინავ იკაროსს...

სიტყვა უტყვია –
იქნებ წყეულმა სისხლის წვიმებმა
გადაიკაროს...

სიკვდილი მეფობს მდუმარ ქალაქში –
თაღხით შემოსილს
ვუცქერ ასულებს...

მოსთქვავს გულისთქმა –
ვუცქერ ტაძრების მაღალ გუმბათებს
ცამდე ასულებს...

შურმა იმძლავრა —
უსინანულოდ,
ალარვის შერჩა მზის ქვეშ ადგილი...

ღვარძლმა წაბილწა
და მოაოხრა
თავისუფლების ცნება ნამდვილი...

გაუცხოვებულ სახით
ნიღბები
თვალებს მაღავენ ცრემლის მინაში...

აქ მრავალს ერგო
ცოცხლად სიკვდილი
ჭეშმარიტების ნათლის წინაშე...

დაემხოს უნდა დასამხობელი
დრო ულმობელი
და შესაზარი...

მარადისობის ღვთაებრივ ნებით
ამაოების
ბოლავს ვაგზალი...

წვდომით უმაღლესს —
სიკვდილს ვერთგულებ —
უშენობიდან თავის დაღწევის
აღარ არსებობს
რაიმე სხვა გზა...

საკუთარ თავის უარყოფით
უარყოფამდე
მივედი და სულს
მონატრების სიცივე აჰყვა...

ეგ შენი მზერა —
ჩემს თვალებში ცრემლი გაცივდა —
არ მტოვებ არსად...

შევფარებულვართ დროს —
უჟანგავ მარადისობას
და რეალურ
და ირეალურ პოლუსებიდან
ერთურთს ვესწრაფვით
და უძლეველი —
სიყვარულით განუყოფლობა,
ჩემდა იმედად ცად მეგულები —
მმფარველობ ახლა...

შუქჩრდილები

შეკრთება გული –
გამთლიანდება დრო წამიერ
მდუმარებაში...

72

მუხამედი ნავაიძე

და
რაც ბინდის ერთფეროვნებამ გადამალა
სინათლე ანანევრებს და
ურთერთს ანდობს...

სარკმელში ჩანან
გრძელი ზამთრის მომელოდინე
ქვრივი ხეები...

უსასოობით დათრგუნულ და
მარტოობით შემოსაზღვრულ ავანსცენაზე
აუსრულებელ ოცნებათა ნეგატივი,
მისტერიულ სამყაროს
გამიმჟღავნებს...

და
ილუზიური განცდის ოპიუმში
უმწეობის შეგრძნებას
ათრობს...

დიდიხანია
ჩემგან გაუცხოვდი და
განთიადის სიმღერებიდან წამოფრენილი
ლამეში ლამურები –
ბინდის ნაფლეთები ფრენენ...

დაუნდობელ დღეების სროვავ...

სიყვარულისთვის დაბადებულს

გულგრილობამ

გამიშრო ცრემლი...

გამხეღილი პარამეტრები

მე შენით ვპოვე სახე ჩემი —
აზრი ყოველი...

შენ ხარ მაღალი,
შენ ხარ მტერი,
და განცდა მსგავსის,
ჩვენა ვართ ორნი,
არასოდეს ვყოფილვარ ერთი...

ერთმანეთში რომ ერთმანეთი
გადავარჩინოთ...

შენ მზეზე გიდევს მრისხანე ტორი
და ერთმანეთის მოლოდინი
ვართ სამუდამო —
ჩვენა ვართ ორნი —
არასოდეს ვყოფილვართ ერთი...

დანყევლილია მისტერიით კაცის გუმანი...

ნათელზე ბრწყინავს სიშორის ტოლი —
დრო,
არის ფიცი,
სიყვარულით თავდავიწყების —
ჩვენა ვართ ორნი,
არასოდეს ვყოფილვარ ერთი...

ჩვენა ვართ ორნი,
ერთმანეთის თავდავიწყება...

ნისლის ტაძარი

ვის აემგზავრა
ჩუმი ცეცხლის უტყვი მდინარე —
უხორცო კერპთა
მიმქრალი ლანდი...

გაძარცულია გარდასულით
ეს განშორება,
ვინ მომაჩეჩა გარდაუვალი —
ამ მოლოდინის ზღვას რა
გასცურავს...

განყდა მოთმენა,
ნოემბერი დადგა,
დამდოვრდა,
მზე ჩაჭკნა ლაჟვარდს,
ღამეები
საშველს ითხოვენ...

დაქრა უსივრცო შემოდგომის ცა,
თვალსანიერი უშენობით
დაკარგულია —
მელანქოლიად მთების გრეხილზე
აბობღებულა
ნათლის ჭრიალი...

დამარხულია გულში ვარსკვლავი,
მიყინულია
გულის კიდევარს...

ენძელას ტრფობა გამომიყვანს
თოვლის ხნულიდან
და მკვდარ ხსოვნაში აფეთქდება
ისევ აპრილი...

ჯერ კი ჩრდილია
ჩუმი ცეცხლის უტყვი მდინარე —
უხორცო კერპთა
მიმქრალი ლანდი...

ჩქამიც არ იძვრის,
ნისლის კუბოში
ჩანვა მომაკვდავ დღეების რიგი...

ფიქრი სევდის ტოტეზა

შენი დაკარგვით მოვიპოვე,
რაც მოვიპოვე...

და გული გგესავს —
რეკავს,
ანგრევს ტაძარს ზარები;
ნუთუ გადარჩა ნატერფალი
განშორებიდან —
ისევ აყვავდა შემოდგომა —
ყვითელი ვარდი...

ვჩურჩულებ,
ვწუხვარ,
მოლოდინი შენ გეკუთვნოდა,
ნარსულით ნახდა ჩემი ნარსული,
გაცრუებული იმედების სასაფლაოზე
ჰყვავის უდაბნოდ დაკარგული
უსასრულობა...

რაც უკვე იყო
მზის ტოტეზში ელვამ დალია,
არრა იყო რა მშვენიერი
კვდომის გარეშე...

თვალშეუბამი ეფემერა
ზღაპრად შთენილი —
იდო მაგია იმ უმაღლეს წვდომის
სურვილში...

ცხოვრება გაცვდა,
სხეულიდან ქანდაკს აღვმართავ,
ვერაფერს გეტყვი,
თუ ყველაფერს გამოვიგონებ...

რომ გავიხსენო მომავლის ცა,
წარსული მმოსავს —
მოკვდავთ დიდების
დღესასწაულს მაინც მოველი...

პროპორციები

ნაზამთარალი დღე —
აბუზული
მენამულ თოვლზე ჩხავის ყორანი...

80

მუხამადი ნაზამთარალი

უბერავს ქარი —
ხსოვნა,
ავად მოსაგონარი...

დაფრთხნენ ხილვები
და ქალაქი ჰკივის შიშველი —
ბინდი მბრძანებლობს
ამინანქრებს
ბინდბუნდს გიშერი...

ცათამბრჯენები —
კოშმარია კაცთა გონების,
გადაუხდელი
მაძრუნებენ ხიბლი ომების,
წყვდიადის სარკმელს აჩუქურთმებს
მრუდი ქედები...

დაუნდობელო —
დროვ,
ალარც შენ მეიმედები...

გარდუვალობა — სასჯელია,
ყოფნა — მირაჟი,
ჩემს ყმანვილურ ჟინს —
მშვიდად სძინავს ქალწულს სილაში...

ჩემთვის ვერ იცლის
და ცხოვრება სახეს მიმაღავს —
ვეთამამები
ურჩი ბავშვი საშიშ იარაღს...

ომების ექო —
წყევლა ადამის და სახსოვარი,
ბინდის ბადეში
ფართხალებს ბინდი —
მოთქვამს ყორანი...

დიდთოვლობა

მიზეზშივე დევს ეჭვის სათავე —
 წასცდება გულს და სიყვარულით
 ამოიძახებს...

ჭეშმარიტება მევლინება მილიარდ
 მცნებად
 და მარცვალშიც კი მონუმენტი
 კუთავს დიდების...

როცა სიყვარულს ეზიარა,
 სამოთხე დათმო
 გულმა წამიერ თავდავიწყებით...

ყველა მიზეზთა მიზანია უდიადესი...

ჩემი სიცოცხლე ძალიან გავს
 ბავშვს გულუბრყვილოს—
 როცა გამხელა ამოუცნობ განცდის
 მაშინებს,
 ხმამაღლა ვმღერი —
 წარმავალის შიში დავიცხრო...

უსასრულობის ნატერფალზე
 მიმოზნეული
 იაიები —
 ყვავის ლაჟვარდი
 და იმოსება იდუმალი დღესასწაული,
 ტანჯვით შობილი
 პოეტური ლანდემინებით...

მე ვესწრაფოდი ამბოხებას
პიგმალიონი.
ვერ გავიმეტე
მტვრად მექცია მზეთუნახავი
და გავამეფე ოცნებებზე
მარადიული—
თვალსხივიანი ხატი
მნათობის...

ყველა ნაცარი წვის ნაშთია
და ჩემი ლექსიც
ნაცარია
თეთრ ღამეების...

მოულოდნელი
დიდთოვლობა იცის ზამთარმა...

ფრენა ირეალურის ზღვარზე

ვის ახსენდება მიკარგული
ცაზე ფრინველი...

მზე —
უდარდელი მიჯნურის ლანდი —
თან დევს ჩემს ლტოლვას
არაამქვეყნიურს...

ვინ მოიტყუა სიცოცხლით თავი...

უეცრად ქრება კომეტის ბრწყინვა
და ერთგულების ხუნდება დროშა —
გამჭვირვალეა
ცრემლების ბროლი...

ეფემერული —
სატევრის ელვა —
მზერას მიბინდავს ცეცხლის ჩქერები.
ვინ,
ვინ შეიძლო
მომნუსხველი თვალების ელვას
გაუძლოს,
გული არ გაუცხოვდეს...

მიმოიქცევა —
ცა, ფიქრობს ჩემზე —
ცა უძრაობით დაფეთებული...

რით მოგანონო,
მითხარი,
თავი...

იმპრესიონისტული პეიზაჟი

მზეთუნახავმა —
თეთრმა, როგორც მონატრებამ
ზაფხულში თოვლის —
ტყემლის ტყეებზე გაზაფხულმა
გადაიგრგვინა...

პრეისტორია,
მოზაიკურ ასკინკილათი
აპრილის წვიმა ჩორთით მოვარდა...

მამონტების ჯოგს მიდენის ქარი —
ცა იდრიკება ცივი
და შორი...

შემოვისაზღვრე შენით სამანი,
დუმს ჰორიზონტზე მოკიაფე აფრა ეული...

ეჩურჩულება წვიმას ჩინარი —
თრთის მინის ნერვი —
ლურჯი,
მაღალი...

ფასკუნჯის კვერცხი —
წითელი მზე,
ბინდმა ჩაყლაპა,
მწუხრში
მწუხარე რეკავს ფოლადი...

ბორჯღალი

მომხიბლე შორით,
უშორესით შემომაქციე,
წარღვნის სიმშვიდით დაავანე
ჩემში მყოფადი...

86

სადაცაა სადაცაა

მზედ ჰყვავი —
მზეში მიღეული,
ვპოვე მზის სახე
და სიცოცხლეა
გარდუვალი შარავანდედი...

მე მოკვდავობით დაწყევლილი
წამზე ვმრისხანებ;
აღერსით ვახრჩობ ქალსა და ყვავილს...

გრძნობის ცდუნებით,
უვიცობით,
ვნებების ჟინით,
ურთიერთისკენ მიისწრაფვის —
ჩქარობს სამყარო...

მდორე ეთერო,
ნათელბინდო,
არვისშობილო,
იყავ ოცნება
და ოცნებით იქმენ პირველი,
დავანებულო ცნობიერით მარადიულში,
მარადიულში,
მარადიულ არყოფნის გამო...

უკუსვლა პირველ
სიყვარულიდან

რაც გადიადდა
და გადასცდა თვალი მირიადს —
გულისთქმა ჩემი —
უსაზღვრო და უკიდუგანო —
ჩემი ცრემლია მზით დაფერილი...

ვინ შემომსაზღვრა დასაბამით,
ან დასასრულით...

უძრავ თვალეზით იძირება
ჩემში ეთერი,
და ნათლის ჩქერი,
უფსკრულით რომ ამომზიურდა,
ის ან გულია,
ან კარნავალი...

გაფოცებული სურვილთა რემა
თავანყვეტილი
მიაქროლებს დღეებს თოვლიანს —
ციმციმებს ქერცლი შემოდგომისა —
ცვივა
და ცვივა ნათელს ფოთოლი...

ბედნიერებით გამახელე და მომაჩეჩე
ამ გარდამავალ წამზე ოცნება
დაგარდაუვალბედისწერისქარიშხალიდან,
ზეცავ,
აღმომხდი ლურჯი წყვდიადით...

ჰორიზონტები მიისილა ყანჩის ყივილით,
 სიშორეები დადრეკილა
 როგორც მტკიცება...

აჰა სიზმარი —
 სიყვარულმა ფიფქის კლავიშზე
 ააუღერა
 და მხოლოდ ჩემთვის
 მთელი სამყარო...

ცივია ხსოვნა —
 მისრიალებს,
 მიფრენს ღრუბელი,
 მივკვალავ ბილიკს არდაბრუნების...

მარიონეტი
 ნათელ ბინდში დავბოროიალებ,
 ეს მე ვარ – იგი...

იგი,
 რომელიც შენს ტრფობას შეჰყვავა
 და ნატვრას შერჩა მზის გალავანზე...

დადუმდა თოვლის ორიენტირით –
 ყვითელ ფოთლებმა მოკლეს მშვიდობა...

გადაიღალა გონებით თვალი
 და დანყვევლილმა სიყვარულით
 დიდხანს გიგლოვე...

აჰა, შეება,
 სიმშვიდეში მიინავლა დღე
 და დუმს უდაბნო –
 თოვლი თეთრად გადაფრენილი...

ვარსკვლავები — ნაფხეშურები

ანთია სივრცე,
სივრცეებით შემოთოვლილი —
დაუნდობელი სიყვარულის ჩუმი მუდარა...

სასონარკვეთილს მესიზმრები,
და აღარ მყოფნის
ეფემერული —
ვარსკვლავთ მორევი...

გალაქტიკები მძვინვარებენ —
ჩემი სახე აქვთ —
დაგლეჯილია ფირუზის ცა
ელვის ტოტებით
და რად იტვირთე,
რომ მეხილე მუდამ წამიერ
და უსასრულო დავინყებაში...

ვგოდებ
და ჰყვავი უკუნი მზით,
დროის მორევით...

ო,
დედამინავ,
სიზიფეს ლოდი მიელია და მიეცალა
ვარსკვლავთ
მირიადს...

და ხომალდების ცეცხლოვანი
ნაფხეშურებით
ვნრიალებ ბნელზე
და კოსმოსის აკვარიუმი —
ყოფნა-არყოფნით დამტვერილი
ვარსკვლავები
რიალებენ ბროლის ჭურჭელში,
და ცივ ნათებით გათანგული
მთვარის სხეული...

შავთეთრი ცისარტყელა

ჰყვავის ბილიკი,
მზის მოზაიკით მოკირწყლულია
ქალაქები

ჩემი ჟამთასვლის...

არას იმეტებს დღესასწაული,
თვალი ერთობა

ყოვლისმტვირთველი...

გადამივიწყა,
გული წარმტაცა,
ფერი და ფორმა სრულქმნის
პარადოქსს...

მარტოობისთვის ვინც გამწირა —
მან შემეყვარა,
აღარ ჩამესმის მისი ჩურჩული...

ათასწლეულებს გამოვადწიე,
შემომცქერი და
ვეღარ გიცვნივარ...

ნამეხარს ვგავარ,
ჩემი ბავშვობა — ზღვა იფოფრება
ხმელეთს მომწყდარი...

ამაო იყო,
სიყვარულით ვინც მცა ნუგეში,
ვერ ამარიდა ბედისწერის
გარდუვალობას...

მზე,
თავის ჩრდილქვეშ ხანმოთეული —
დრო,
თავისთავსვე განადიდებს,
ჩემით ერთობა...

ჰყვავის ბილიკი,
მზის მოზაიკით მოკირნლულია
ფსკერი ჟამთასვლის,
მუდამ სიმშვიდით და სიამაყით
ეფემერულა მისი მშვენება...

მარადი ექმ

მარადისობის მკაცრი მდევარი —
 წარმავალობის ბასრი ეშვები —
 ათინათები
 წივის მინაზე...

გაიკომეტებს —
 გასხლტება წამი,
 და ვცდილობ,
 ძრწოლას გადავარჩინო
 ხილვა,
 გრძნობა და ლაჟვარდი შორი...

გულში აღიძვრის: ფრთხილებს რიტმი
 და კამერტონის ექო —
 მახვილი,
 წინ,
 წინ მიბიძგებს,
 მიდი, დაიპყარ...

სამყარო —
 ჩემი წინაპრის გენი,
 ჩემს გულისთქმასთან მოგებულ ომებს
 ასგზის მთავაზობს
 ისევ თავიდან...

უსასრულობის დამთრგუნველ
 განცდად
 მესმის: ყვაველში ნაყოფი გოდებს
 და მოძრაობის მისტიკურ წადილს
 დასჩხავის ყვავე —
 მელანქოლია...

მზით გაჟღენთილი ფოთლები ცვივა,
ოქტომბრის ყვითელ ნაფეხურებს
ვტორავ კენტავრი...

ვინ განმსჯის შეშლილს —
სიყვარულით თავდავინყებულს...

ფეიერვერკი

დღესასწაული...

ორგიები...

94 მთვრალი მაისი...

აფეთქებული ცის გუმბათი
თავდავინყებით,
განეწილ თმებით მორბენალი
თბილი წვიმები,
ჩამოიცალა და გადილია...

მე ზღვა სიყვარულს
ველარ ვიტევ,
ვეხლები ნაპირს...

ჰორიზონტს ნაშლის ფიქრის თოლია...

დღეების იქით,
წლების იქით დანთებულ იმედს
ამოაბრწყინებ დასასრულიდან...

თუ ვებრძვი ნაპირს,
ჩემს სურვილზე ვიყავ მაღალი,
გრიგალი დაცხრა,
სიჩუმეზე დავარდნილ სივრცით...

მიყვარხარ,
ღამევ —
დუმილის ფსკერო...

ეს ცრემლი მთვარით
სხივებუხვი სიხარულია...

ცეცხლი ნიჟარაში

პრეისტორიის კირქვის ტალღები —
შლეგ აფროდიტეს
ქიტონის კალთა —

მიჭირავს კვერცხი —
სიყვარულის უმწეო კვირტი,
კოდირებული
მარადიულ სექსუალობით...

გამოკეტილი დახშულ გუმბათში
ჯერ განუცდელი ტანჯვის
საზრისი —
საკუთარ მრწამსში დუმს ბედისწერა...

მისტიკურ ნიღბით ილანდება
ჯინი ჭურჭელში —
სიცოცხლის რიტმი,
ალკოჰოლურ
სიმძაფრით მათრობს...

შეძრწუნებული გავურბივარ
ანგელოზის განსხეულებას —
ღვთაებრივ ნებას,
ირეალურ ფარ-მუზარადით...

გაქვავებული ტალღის მაქმანი
შლეგ აფროდიტეს
ქიტონის კალთა —
თეთრი ნიჟარა,
მიჭირავს,
ვუსმენ:

ისევ ჩურჩულებს —
მიმოიქცევა,
დრო —
ეშაფოტი, გარდუვალობის...

სინათლის სტრიკტივი მთვარის
ამფორაზე

სიცივის ფერფლი –
უნაყოფო სინათლე მთვარის –
ღრუბლებს მოუსხამს ღამის ჩრდილთა
მდუმარებაში...

ქვებზე აგდია აბრეშუმის
ნაგლეჯი თალხი —
თანმდევი ლანდი —
ორეული,
არც ვისი მსგავსი...

გონება ჩემი
პარადოქსულ ხილვებს ასხივებს...

დაფარულს ჩემგან –
შეგთხოვ,
არ თმობ,
მარადისობავ,
და ამ ამოაო წადილიდან თავდაღწეული,
მივაპყარ როცა ჭეშმარიტის
ძიებას თვალი,
ჩემი ცხოვრება
არსებობის მსხვერპლად აქციე...

მტანჯველ სიყვარულს —
ჰარმონიულ ხილულ ირგვლივეთს,
შევწირე წლები —
დღემდე შლეგის თავისუფლებით
მოვედი
და დროს სიმკაცრისთვის
რალად ვედავო,

ან გარდასულით უძლეველ
და სრულქმნილ დიდებას...

ძლივს გამხელილი
და მოკვდავის უგვანო შიში
მთრგუნავს
და დაძრწის ჩემი სული
შენს მონუმენტთან...

გონება ჩემი პარადოქსულ
ხილვებს ასხივებს...

წყურვილის ფასი

ცა-დადრკა ღამე,
წვიმს,
წამოსცდა ცრემლი ფარული —
ჩემს ცისფერ თვალებს მწუხარება
აღარ ეთმოზა...

ყოფნა – არყოფნის ილუზიით
შებოჭილ წამებს,
მეც მივემატე სინანულად -
თვითუარყოფად...

აზრს კარგავს როცა გაზაფხული
უსიხარულოდ,
უსიყვარულოდ ვინღა შეძლებს
ცრემლის ატანას —
აღსავლის კართან ჩამოხერდა
ჩემი პროფილი,
ვღუმვარ
და
ჩემ სულს დაეჭვება —
იპყრობს სატანა...

აღდგომის რწმენა
და ცოდნა, რომ უნდა გათავდეს
უაზროდ თვლენა -
დღეს ალაგზნებს
გადასაფრენად...

სადაც სფინქსების მდუმარ ნათელს
დარაჯობს ჟამი –

შიშვლდება ანმყო

და, არყოფნავ,

გეძახი:

დედას...

100

მრისხანების ღღესასწაული

შენცა, ბრუტუს?!

ბედნიერი ხარ,
კეისარო...

მემატიანევ,
მადლობა შენდა,
მაგრამ ხანჯალი გალესილი
ჩემთვის სად არის...

რატომ არ დამცემ!
სამუდამო განსასვენებელს
დაიცხროს გულმა —
მზემ —
ლაღადი ამოების...

ო, საუკუნევ,
სიცოცხლეზე წერტილის დასმას
პირმოელვარე სატევართით გადაეჩვიე
და მოჭარტალე დედაკაცის შხამით ივსება
მამაკაცური ნებისყოფა...

სადა ხარ, ბრუტუს —
მეგობრობით დაღლილო გმირო,
დრო რომ არ მექცეს სინანულად,
სისხლით განწმინდე ჩემი მანტია...

ბედნიერი ხარ,
კეისარო...

სადა ხარ, ბრუტუს?!

მისტერია

ძლივს გადუმალა გულგრილობას
ხსოვნამ ტაძარი...

102

მუნაჟ ნაზარაძე

მძვინვარე გულის სამსხვერპლოდან
ქარის ვედრება
უბადრუკ განცდას მომახურავს
და ცივ ჟრუანტელს
წამკიდებს —
სევდა მერეკება
ამ ავბედით ყოფითობიდან...

ფიქრი ესწრაფვის გადაფრენას —
თოვლი ტრამალზე —
იდუმალთაა ჟინი სურვილთა...

ამოიგმინა დაისის მზემ —
ცას მილურსმული ცრის საფირონი,
მენამული კვდება გენია...

წარსულით იყო დაღდასმული
ან გარდასული?
ამაოება
უბადრუკმა დრომ დაიტირა —
დაკარგა ხიბლი მდუმარებამ,
თოვლის ცა მშვიერ
ასრტალურ სივრცეს გამოეყო:
ძრწის ორეული
ამოსუნთქვამდე უკანასკნელ
გაფიქრებიდან...

ძლივს გადუმალა გულგრილობას
ხსოვნამ ტაძარი...

რექვიემი

შეურიგალი
დაცხრა გრიგალი —
მზე ბორიალობს ლანდთა ბინდებით,
შორეულდები —
ღმერთო,
ამ ტკივილს,

ნუთუ
არასდროს მოისაკლისებ...

დემონიური
ცეცხლი ციური,
გადალევს ხსოვნას,
სისხლი ბინდდება,
გამიჭირდება
მარტო უფალო,

ნუთუ
არასდროს მომისაკლისებ...

სული აბოლდა
ცისკენ წვეული,
საცაა,
ხორცი ლეშად იქცევა,
მიმოიქცევა
ცა უშურველი —

შენ,
აღარასდროს მომისაკლისებ...

ილუზია — თოვლი

ცივი უსასრულობის წრეზე
დაეხეტება
სული —
თეთრი სინათლე,
ილუზია თოვლის...

უკარება და უნდო
კოსმიური ბილინგვა,
სიცოცხლის განაჩენი,
სინანული ყოვლის...

განცდილს —
დამჭკნარ ყვავილებს —
დღეს უმიზნო გლოვიდან,
ვუცქერ —
აღარარსებულ რეალობას შორი...

სულსწრაფ წარმავალობას
არყევს ჟინი ცდომილთა,
სიყვარულს და სიძულვილს —
პარადოქსის ქორი...

მომნუსხველი ცხოვრება —
ბრმა,
გორგონას თვალები —
ოცნებების ფიტული,
ფერუხვი და უტყვი...

არსებობის სიმართლე,
ჩამფრენია ბრჭყალებით,
ჩემი მზერა ზვიადი

ხარბია და კუშტი...

ბორბლის უსასრულობის წრეზე
სულის ხეტიალს,
მსხვერპლად ვწირავ კამათელს
არყოფნის
და ყოფნის...

უკარება და უნდო
ჩემი სული მტრედია,
სული — თეთრი სინათლე,
ილუზია თოვლის...

რეზრენი

ერთხელაც იტყვი: მოვედ,
არ დამხვდი,
ვინ უნდა დამემარცხებინა...

შეერთვის წარსულს,
სულ ერთი წვეთი ცრემლი ალაგზნებს
ზვირთად მდინარეს...

დაჭკნა,
ყვავილის ჩონჩხილა შემრჩა,
ნახდა სამზეო სიყვარულისთვის...

ფართხალებს...

კვდება...

დამსხვრეული გაქვავდა ფიქრი —
დაღრღნა კლდეები ქარიშხალმა,
თვით გაილია...

ნუთუ ამაო...
ეს ბრძოლები მსგავსების იყო
და მდუმარ ტევრზე თოვლის გვალვაში
მახვილი ჩასცა მზის გაელვებამ...

ერთხელაც იტყვი: ნამლევა ნუთი
ცდუნების იყო, ვინ მომაჩეჩა?!
რაც განვიცადე,
რად მეგონა კვარცხლბეკზე მდგარი,
რატომ დამმარხე სიყვარულში
ჩემი სიშმაგით,

ჩემი თვალები
სარკეა თუ ფსკერი გონების...

მე შევიყვარე ნამიერი მარადისობა
და ჩემს ძრწოლაზე დაამკვიდრა
გულმა ტაძარი,

ვპოვე ყვავილი —
სიბნელიდან გამოეხეტა ცდუნების სახე,
მშვენიერი სფინქსია იგი...

ეჭვით ძლეული,
ეს დღეები მოუთმენელი —
ფერფლია ხსოვნის,
ცივი და მთვარე
ჭვრეტაში ქრება აღესრულება...

მომეც სიმშვიდე —
სიფხიზლეზე მომეცი ძილი...

მე სიძულვილზე ვმძვინვარებდი,
შენ კი მეფობდი,
მგელს გპატრონობდი,
მოთმინებით გადავიღალე...

ცდუნების იყო,
ვერდაძლევის,
იყო სისუსტის...

სიყვარულისთვის ჯოჯოხეთზე
მერგო საფლავი...

მატაღორი

ცნობიერების ფეიერვერკი
 მბრწყინავ ცდომილთა —
 ომებს გადაჰყვა სიჭაბუკე
 და ნინ კორიდა —
 გავეშებული ისევ მიხმობ
 ბრძოლად, სამყაროვ,
 და ბრძოლის ჟინი რით დავიცხრო,
 როგორ დავმალო...

დაბადებიდან
 შეძრწუნებულს მშვენიერებით,
 თვალს მტაცებდა და მაბრმავებდა
 სიბლი ომების,
 თავდაღნეული სიკვდილის შიშს —
 მაღალ ბარიერს,
 ბოხოქრობს სული დაუმცხრალი
 მარად —
 ნამიერ...

ცხოვრება ჩემი
 ფეხქვეშ თელავს მაცდურ მირაჟებს,
 გაკერპდა გული —
 ლექსს ვუძღვენი მთელი სინაზე
 და სიხარული სიტყვის ფლობის
 როცა სრულებით,
 მომიცავს,
 ჩემთვის არ არსებობს სასწაულები...

და თავბრუდამხვევ ფეიერვერკს
 მბრწყინავ ცდომილთა,

სათამაშო

დიდხანს მიცქერდნენ დაეჭვებით
დედის თვალები —

როგორ
შვენოდა მზეს თავგანწირვა...

უარყოფილი ლექსს ვეკრძალები
და ხშირად ვყვედრი თავს სიჯიუტეს...

ფესვზე მოგლეჯილს მალე სცვივა
ყვავილს ფურცლები —
დავბადებულვარ
მე სამყაროს გასაოცებლად...

გაოცებული
სიკვდილმაც კი გადამივიწყა...

დიდხანს მიცქერდნენ დაეჭვებით
დედის თვალები...

დუმილის ანაბეჭდი

წამოფრენილი
სივრცეზე დროის —
უქარქაშოა მზის გაელვება...

სამრეკლოები ამოჩრილა ქალაქის თავზე —
ტანჯვის ფასია
ყველა მიზანი...

რამდენ მოლოდინს მტვერი დაედო —
თავგზა დაკარგა
ყოფნის ზღაპარმა...

შენი სიცოცხლე —
ნოსტალგია ჩემი თვალების —
სიყვარულისთვის ვინც გაიმეტა,
ქარს გაატანა მუხის ფოთოლი...

მარცვლის ფუნქციამ სრულად იტვირთა,
ყოველი აზრი და მისი მცნება —
ბევრი ვუარე პანდორას ყუთს,
ასგზის ვეცადე,
ვერ ჩამოვგლიჯე კუპრის კარები...

ოცნებაშივე თვალშეუბამი
ცეცხლოვანია მზეთუნახავი...

ტყემ აიქშია ფოთლების ცვენა —
ფიქრი ამალღდა
ფიქრით ზეცამდე...

იქით მილიონ საუკუნეთა
ღველფზე მძინვარი
ერთადერთია
ის გაზაფხული...

114

მუდამ ნაზიარია

ნუთუ მშვენიერ
შენით იყო ის ყოველივე,
ო,
რა სასტიკი გახდა უფალი...

ქვეცნობიერი იმპულსები

მე დავიბადე ალბათობად
ჩემი წინაპრის...

116

მუხამედი აბაიძე

ფერთა სიუხვემ გადამალა
ჩემი სიბრმავე,
ველურმა ჟინმა-ფორმის სრულყოფა...

სიცოცხლე გრძნეულ იდუმალებით
ბრწყინავს უფსკრულზე
და რაც მებოძა: ვუსმენ
თანხმობის მელოდიას,
იქვე აღიძვრის
და მენანება ჰარმონიის განწირულობა...

მე და სამყარო — პოლუსები,
ურთიერთწვდომის,
გაუაზრებელ უარყოფას
და ნატვრას შორის —
ურთიერთლტოლვით გაცხადებულ
სამოთხით ვცხოვრობთ...

დასაბამიერ —
ღვთაებრივ ნებით,
ჩემამდე აღწევს უცხო და მშვიდი
ხმები
რომლებიც წარიტაცა
ხსოვნამ და ახლა
სცვივა
და ბინდში რიალებს თოვლი...

დამანგრეველმა ცეცხლოვან წამის
ელვა,

გადაწვა ფიქრის ყივილმა,
შემძრა ტკივილმა,
სიმძაფრისგან სული აკივლდა —
ლამეს უეცრად გაეხსნა წყლული...

მე დავიბადე ალბათობად
ჩემი წინაპრის...

შთამომავალო

118

მედიკალინა

გავარვარებულ გონებიდან
დაძრულ სიცხადეს
საშოდან წყდება ჩვილი ნაყოფი...

მტკივა
და ვმლერი საკუთარ თავის
და სამყაროს ერთად შეცნობას...

რახან იტვირთე სიცოცხლის
გრძნეულება —
სინათლის ხილვის სიმძაფრე —
მომეცი ხელი,
დამეყრდენი შთამომავალო...

ხედავ?
ჩაბლუჯა ნათელი ნამი,
ელამ ურჩხულმა უცებ გამოხრა,
მტვრის ფიტულად გადააქცია...

შეყვარებულის უძლურებით
ვდუმვარ
ძლეული...

აიფოფრა
და საკუთარი მსხვერპლის გარშემო
თავდავინწყებით აროკდა ქარი...

შეახე ხელი —
შეარხიე ყვავილის ღერო,
ხედავ?

იცვალა სამყარომ სახე...

სიცოცხლეს მშვიდი —
ბედისწერის ნაყოფი შვენის,
სუფთა ფურცელი სისასტიკით
მოჰგავს განაჩენს...

სალამოს რექვიემი

ლაჟვარდს
ფრთა მითრევს, მეწამული
მიფრენს ღრუბელი...

120

მუხამად ნაზიფი

გაავებული ცეცხლის ფრინველი –
ელვა,
ბინდს გესლავს –
სისინებს შორი –
ბასრი კლანჭებით ჩაფრენია
ელამ ჰორიზონტს...

თანმდევს სიცოცხლის მაგია –
ქალი,
აზვირთებული განწყობა ჩემი –
ტყვიისფერია სივრცე ზეცამდე...

გარდუვალობით კანკალებს სული,
მზის ნამსხვრევებზე –
ფოთლის გროვაზე,
როკავს სიკვდილი –
ყვითელი ქარი...

ლაჟვარდს
ფრთა მითრევს გაგლეჯილი
მოსწვეთს ღრუბელი...

გაცოფებული ცეცხლის ფრინველი –
ელვა,
ბინდს გესლავს –
სისინებს შორი —
ბასრი კლანჭებით
ჩაფრენია
და ფლეთს ჰორიზონტს...

წრიბრუნვა

ის ბრუნავს,
ბრუნავს,
    მინცივ მავალი —
დაურიდებელ ფერთა გრიგალი,
ჩემი სახეა მისი სიმშვიდე,
მიეც მპოვნელი
    მპოვნელთა ჩემთა...

მკითხავ: და ყოფნა?
მკითხავ: არყოფნა...

დაუსაბამო —
დღე და ღამე —
    ბრუნავს მესერი...

ჭრიალებს ღერძი ყოფნის,
არყოფნის —
გზა არის მუნჯი,
    გზაა დილემა...

გიზგიზებს გული —
    ცეცხლი დაღამდა,
თხემით ტერფამდე არცოდნის
ზღვაა—
გაცხადებამდე კვდება ყოველი...

სამსხვერპლოს დაგმობს
შემწირველიც
თუ თვით მსხვერპლია —
მოკვდავის ჟინით ვინ შებედა
ყოფნას

ამოდ...

მალლა
და მალლა
მზის მტვირთველი დაქრა ნაპირი...

122

მუნაჲ ნაჲიანიჲ

შენ საით,
დღეო,
მოლოდინი თითქოს გაქვავდა...

მასხარა — ბრძენი

გაქვავებულა ზღვა —
უდაბნო —
ოქრო დამდნარი...

124

მუხამე ხაჯიანი

ვარვარებს ლურჯი —
ჩემს თვალებში აგვისტოს ხვატი,
მძვინვარე დემონს გულში ვიკლავ —
გარდასულს ვწყევლი
და
არად ვაგდებ,
ღრუბელი სად მიეხეტება...

ლოდზე დაღლილი
მაგნოლიის უძრავი ჩრდილი —
ჩემი პროფილი
ახლა არას მოიმედეა...

ზღვა კრიალოსანს მარცვლავს—
სველი შრიალებს ქვიშა
და მე
ცრემლებიც ვეღარ მშველის
როდესაც ვეძებ...

ჩემი წარსული —
დღეს მასხარად ქცეული ბრძენი —
შორ და უმძაფრეს რეალობად
მზე იტოტება...

ადამიანო

როცა თვალსაზრისი
მეშინურ კერპადქცევის
თვალსაზრისზე დაიყვანე...

126

როცა შეგნებაში გმინავს
უცოდველობის ფამილარობა...

როცა აღარ იცი,
სამყაროს თავს მოახვიე
შენი არსებობა,
თუ თვითონ გაბატონდი
საკუთარ უძლურებაზე...

როცა შენივე მრისხანების
ჩრდილს შეფარებული,
უგრძნობლობით ალაგ ზნებ
ნეიტრონულ წიაღს...

როცა სხვისი სასონარკვეთა
ბანალურ ამბად გეჩვენება
და
თავდავინწყებაში გადამალე
თავდავინწყების შიში...

როცა სიტყვის უძლურებამ
დუმილი გაამძაფრა და მისტიკაში
განზავდა...

როცა დაძაბული ცდილობ ემოციებისგან
განტვირთვას
და საპყარი ბავშვივით აღარ
შეგიძლია
მეურვის გარეშე იცხოვრო,
რატომ გიკვირს, რომ აღარ გაგაჩნია
საკუთარი სურვილების ჯამი —
ცხოვრება...

ცელოფანები

ელავს ყორნის ფრთები —
შავი ცელოფანები,
სანაგვეზე ჰყვრია
საუკუნის გლოვა...

თუ რამ მიოცნებია —
მისტიკის საზღაური —
არის არაორგანული —
ორგანული ქიმიია...

ცელოფანის სიყვარულს
არ გაუვა წყალი
და შრიალებს ფერადი —
პლასტმასების სერია...

ხელოვნურ ყვავილების
ჭკნობა მარადიული —
წათვლემილა არყოფნა
და ჩემს სიზმრებს ლამბავს...

მატორტმანებს მზის ვნება
და ჰქუხს ორატორია —
მრისხანებადქცეული
დიფუზია ჭორის...

მიყვარს თავდაჯერება
აქციად რომ ვაქციო:
წარმავლობა,
სიბეცე —
ამ ცხოვრების მძორი...

დროს ჩამორჩა და სოფელს
მოტორები აცოფებს,
მანქანები გუგუნებს გული,
გულის სწორი...

ვერ აუველ ექსცესებს —
სიყვარულის ექსპრესებს

—
ვჩქარობ
და თავს ვერ ვართმევ
ყოველდღიურ ურვას...

ვებეთქები ნაპირებს,
ქიმებს —
ფოლად რაპირებს.
ვერც რომ მკლავი აჩლუნგებს
და ვერც წლების თოვა...

ელავს ყორნის ფრთები —
შავი ცელოფანები,
სანაგვეზე ჰყრია საუკუნის
გლოვად...

შენება

წამოიკივლა ელმავალმა,
შეპყრობილია ლიანდაგებით
და გათოკილი კივის ქალაქი...

130

თავდაღწეული ოცნებებიდან
იმ სიყვარულის
ჩრდილი ვარ ახლა...

რამდენი ვნება მიჩუმათდა,
წამსვლელ-მომსვლელის კვალი ირევა,
ყოველგვარ ჯავშანს
ყავლი გაუდის...

ქალაქის ფაშვი სანაგვეზე
ინვის და ხრჩოლავს,
გულს არა კაცი არ გადამიშლის...

თუ იყო სრულქმნა,
სიყვარულმა შემაძლებინა —
ხმამალალია გამოცხადება
და სასტიკია
და საბრალო ქალის სინაზე...

წამოთოვა
და დღე გადილია,
ერთფეროვნებით ცარიელი,
სავსე ყელამდე...

მეხთა ტეხაა დღეების ქორო,
 ვინ მედავება მე შენს მშვენებას,
 დაწყველილი ვარ სიყვარულით,
 თუ ღმერთს ენება,
 ამ ამოთქმაზე სამყარო თრთოდეს...

მშვენიერება სნებად შემყრია,
 უსაზღვროების კვარცხლბეკიდან
 ჩემ თავს დავეყურებ...

ჭკნობის სიმძაფრეს შებმია
 და შემოდგომის ზვირთს
 ყვითელ ფოთლებზე
 მზეს
 სინაზე დაუთოვია...

სიყვარულია უსაქმური დღეების ტვირთი,
 ვერ შეედრება ოცნებაში
 ქართან ხეტიალს...

არარა ციურ ცდომილთა ხვედრი,
 ჩემი ხვედრია
 მზის და მთვარის ბორბალქვეშ ნოლა...

გავეშებული
 და მწყურვალი ვახლი ქაოსზე
 ჩემს სიყვარულს და თავდავინყებას...

ცეცხლის ყვავილად გარდაცვლილი
 წამიერ ყოფის
 დღესასწაული
 ტრიუმფების გლოვით იწყება...

აღსავლის კართან

დასაბამს,
მხოლოდ სიტყვა შერჩა
მარადიული...

მიედინება განუსჯელი
თეთრის და შავის უხმო რიალი –
დრო სივრცეში –
მამრის ღირსება...

პოეტი –
სიტყვით მთვრალი დემონი –
სიტყვის სიცხოვლეს ვწირავ
აისებს...

გამოვლილია გზა უწარსულო,
უსასოო და უმისამართო...

გეძახდი...

გიმხოვ და შენი ტრფობა –
დღემდე მბრძანებლობ ჩემზე
ვარსკვლავთა მაგიური მისტერიებით...

ლაჟვარდებს ასცდა გუმბათის ყელი —
ამაღლდა სული პირველშობილი...

რად სუფევ; ღმერთო,
მოკვდავის შიშში —
ამ ჩემს

ძრწოლვაში...

დუმხარ, უფალო...

და იდუმალ წამს ფერიცვალების –
ანგელოზის ხმას,
განცდა საზარი
გულში დაეძებს გონების თვალი...

ნაქანდაკარი –
ჩემი წყურვილი –
ველარ დავიცხრე სიცოცხლით თრობა –
მშვენიერება,
მრავლისმეტყველი...

მიედინება,
თან წარიტაცებს,
ვნებების ტყვედქმნილ მძაფრ
რეალობას –
თეთრის და შავის უხმო ღრიალით
დრო სივრცეში გარდაიცვალა...

და უხსენებლის შემზარავ სახეს
ვუცქერ და გვერდი: ვინ შეიბრალოს
ხიბლდაკარგული წუთისოფელი –
შენგან სიშორე,
გულთამხილავო,
ჩემო უფალო...

ეპილოგი

ხმას ველარ განვდენ,
როცა გიხმოვ,
თუნდაც ღრიალით,
ცის თაღს მიასკდეს
გულის ძგერა –
შევაშფოთო ზეცის მხედრობა...
და
წარმავლობის თანმდევი შიშით
ფერიცვალების
უნუგეშო ავანსცენაზე,
ამაოების ცქერით
ბნდება,
ჩემი ლურჯი –
ზეცის თვალები...

გაუცხოვდი...

წავედი, ჩემ მარტოობაში...

სარჩევი

მოსალოდნელი მოულოდნელობები	5
ჩემი აპოლოგია.....	9
ცრემლი დემონის ნილაბზე	11
სამოთხის კართან	13
ვედრება.....	15
სინათლის ლოდი	16
მე — მაიაკოვსკი	18
გადამალული დღე.....	20
აპრილის თოვლი	22
დემონი	23
კენტავრი.....	25
გზაჯვარედინი.....	26
ეს დღეც გათენდა	28
მაგია „ლ“	30
მკვდრის მზე.....	31
უნერა.....	32
დებრესია	33
ფოთოლცვენა	35
იგზავნება უმისამართოდ.....	36
მაისი	38
კულისებში	39
მეტამორფოზა	40
გაუცხოების მეტამორფოზა	42
მუნჯი აგონია	43
სივრცის ნაპირი	45
ქამელეონი.....	47
დაღწევა.....	49
ფენიქსური ვნებანი	51

სალამოს ინტერიერი.....	53
სიცხადე.....	55
განდობა	57
დამკვიდრება.....	59
ცისარტყელას ფერფლი	61
ამბიციების სკივრიდან.....	63
ქვაშვეთთან – 7. 1. 92 წ.	65
სისხლის წვიმაში.....	67
გ — ს	71
შუქჩრდილები.....	72
ამოძახილი.....	73
გამხელილი პარამეტრები	75
ნისლის ტაძარი.....	76
ფითრი სევდის ტოტებზე	78
პროპორციები.....	80
დიდთოვლობა	82
ფრენა ირეალურის ზღვარზე.....	84
იმპრესიონისტული პეიზაჟი.....	85
ბორჯღალი	86
უკუსვლა პირველ სიყვარულიდან	87
ვარსკვლავები — ნაფეხურები.....	89
შავთეთრი ცისარტყელა	90
მარადი ექო.....	92
ფეიერვერკი.....	94
ცეცხლი ნიჟარაში.....	95
სინათლის სტრიპტიზი მთვარის ამფორაზე	97
წყურვილის ფასი.....	99
მრისხანების დღესასწაული	101
მისტერია	102
რეჟიემი	103

ტაიმაუტი.....	104
ილუზია — თოვლი	105
რეფრენი.....	107
მატადორი.....	110
სათამაშო	112
დუმილის ანაბეჭდი.....	113
პეიზაჟი.....	115
ქვეცნობიერი იმპულსები	116
შთამომავალო	118
სალამოს რექვიემი	120
წრებრუნვა	121
ოფორტი	123
მასხარა — ბრძენი	124
საუკუნის ზღურბლთან.....	125
ადამიანო.....	126
ცელოფანები	128
შეხება	130
ქვიშის ღრუბელი.....	131
ალსავლის კართან	133
ეპილოგი.....	135

მურად ნებიერიძე

მამაკაცური
უღაბნოს მზე

თბილისი
2006